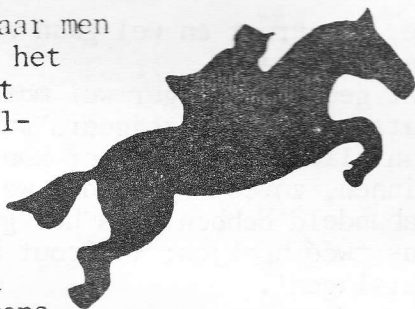

Concours Hippique.

Hier een verhaal van iets waar men niet zoveel over leest, nl. het steunverlenen door de Albert Schweitzergroep bij verschillende soorten evenementen in Woerden. Concours Hippique is iets wat de Albert Schweitzergroep met afwisselend succes al jaren doet en ik moet zeggen volgens mij ook met veel plezier.

Even voor de achtergrondinformatie: Concours Hippique is een tweedaagse paarden-happening, waar wij steun bij verlenen dmv. het verkopen van kaartjes, het opbouwen en afbreken van het parcours (dus waar de paarden overheen moeten springen) en algehele steunverlening, dus allerlei karweitjes her en der.

Dat je daarvoor alleen stevige mensen nodig hebt blijkt al uit het eerste, nl. de kaartverkoop.

Daarom is de minimumleeftijd gesteld op 14 jaar (ook al wordt daar niet altijd even hard aan gehouden ivm. het niet in overvloed aanwezig zijn van ouderen).

Vrijdag 5 juli was het dan weer zover nl. om 9.00 uur begonnen we al met enkele enthousiasten het parcours op te bouwen. Dit jaar geheel door een nieuw groepje, dus dat betekende iets meer werk, want het blijkt nl. uit de praktijk dat als je met mensen werkt die al een paar jaar meedraaien alles was soepeler gaat.

Omstreeks 11.00 uur waren we klaar; net op tijd om de hekken te sluiten en post te vatten voor de kaartverkoop.

Dit bewaken, tussen aanhalingstekens, moet wel zorgvuldig gebeuren, want ten eerste is het de kaartverkoop en ten tweede mag geen enkele wagen het terrein op; en vooral dat kan nog wel eens moeilijkheden opleveren, want aan de overkant, bij de Parijse brug, is ook niet alles even makkelijk weg te zetten.

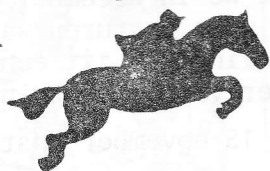
Dit jaar hadden we het iets gemakkelijker, want we hadden de beschikking over drie portofoons (basis, porto 1, en porto 2) waardoor tijdig kon worden ingespeeld op eventuele moeilijkheden, terwijl in voorgaande jaren altijd mensen op de fiets moesten

worden gebruikt (leve de vooruitgang).

Vrijdagavond werd er hier door enkele mensen geslapen om nl. akties en eventuele vernielingen tegen te gaan, tevens voor de volgende morgen de eersten om de poorten te sluiten, want het blijkt dat wij niet alleen de enigen zijn die vroeg opstaan.

Deze dag (zaterdag) is eigenlijk de zwaarste van de twee dagen want dan moet er veel worden verkocht bij de poorten (Parijse brug en uitgang oude politie-bureau), tevens moet dan ook constant het parcours verbouwd worden.

Maar we hebben ons er dit jaar weer goed doorheen geslagen ook al leek het of we even een tekort aan personeel zouden krijgen.

Voor het voedsel werd goed gezorgd, van de 5 maaltijden bestonden er zeker 4 uit patat en een kroket (bij 22 graden) en de drank mochten we zelf inkopen; ongeveer 3 kratten frisdrank per dag voor 20 man personeel.

Toch ben ik, en velen met mij, blij als ik zaterdagavond thuis kom na ongeveer 48 uur in touw te zijn geweest (min 5 uur slaap).

Toch wil ik mijn dank uitspreken aan iedereen die dit jaar weer enkele uurtjes heeft vrijgemaakt voor het 'goede doel'.

Ieder jaar weer: wij komen, zien en gaan, zonder gezien te worden; de echte mannen/vrouwen achter de schermen.

Hans Kuipers